

HOGYAN VÁLHATUNK SZENTTÉ A XXI. SZÁZADBAN?

„A szentté válás nem más, mint önmagunk alávetése Isten akaratának.”

- Hallottad?

- Nem. Mit?

- A sulis legújabb ötletét. Karácsonyi előadás.

- Az eddig is volt.

- Nem nekünk. Az öregeknek.

- Na ne!

- Na de. Nekünk kell megírni, megtervezni, előadni.

- Ez komoly?

- Teljesen. Anya mesélte, hogy a nevelőtestület ezt jelölte ki idei adventi feladatnak.

- Ne haragudj, anyukáddal semmi bajom, de hogy a tanárok megbolondultak, az teljesen biztos. Csak nem várják el, hogy az egészet mi csináljuk?

- Az egészet nem is. Néhány anyuka elvállalta a jelmezvarrást. A díszlet pedig nem lesz sok, mert nem férne be az öregek otthonába.

- Az osztálynak el kell mennie az öregotthonba?

- Igen.

- Mindenkinek?

- Mindenkinek.

- Na ne!

- Ezt már mondtad.

- De akkor még nem éreztem ennyire át.

Ez a beszélgetés két 8. osztályos diák között zajlott valamikor december elején, még a reggeli becsengetés előtt. Sári édesanyja az iskolában tanított, így Sári mindent előbb tudott meg osztálytársainál, és kinek is mesélte volna el a híreket, ha nem legjobb barátnőjének, Katinak?

Becsengettek. Mindenki gyorsan a helyére szaladt, így nem volt lehetőség tovább szörnyülködni. Első órára kivételesen az osztályfőnökük jött be.

- Gyerekek! Ma minden osztály osztályfőnöki órával kezd, hogy megbeszélhessék az idei adventi tennivalókat. Idén karácsonyi előadást fogunk szervezni az idősotthonban élő emberek számára.

A teremben síri csend támadt, még az alapzaj is megszűnt. Hátulról egy elhaló „éljen!” kiáltás hallatszott.

- Szóval ötleteket várok az előadást illetően - szólt Éva néni.

A hátulról éljenző gyerek – Marci – megszólalt: - Játsszuk el Jézus születését!

- Ez már nem igazán lehet érdekes az időseknek. Karácsonykor minden osztály ezt szokta előadni. Valakinek van fantáziadúsabb gondolata? Nincs? Sejtettem. Semmi képzelőerőtök sincsen.

- Nem hiszem, hogy az öreg bácsik és nénik bárkit is megihletnének – súgta Sári Katinak.

- Egyetértek – felelte a másik.

- Lányok, ne sugdolózzatok, ha mondanivalótok van, hangosan mondjátok!

- Nekem van – hozakodott elő az általában csendes Bogi –, talán sokkal jobb is, mint Marcié.

- És mi lenne az?

- Adjunk hangversenyt!

- Csodás! Látom, senkinek sincs ellenvetése. Úgyis zenei tagozatra jártok, könnyedén megvalósíthatjátok.

- Ez azt jelenti, hogy nem fog segíteni? - kérdezte az összes gyerek egyszerre.

- Pontosan. Elég nagyok vagytok már egy műsor megszervezéséhez – válaszolt a tanárnő.

Kicsengettek.

- Még elég időtök van felkészülni. Szeretném, ha mindenki részt venne az előkészületekben – fejezte be Éva néni az órát, és kiment.

- Te árulól! – támadt az összes nyolcadikos Bogira – Muszáj volt megszólalnod? Most kaptunk egy pluszfeladatot! Szerinted van időnk ilyenekkel törődni? Ha csöndben maradsz, talán megúsztuk volna! Köszönjük szépen! Készülj fel rá, hogy te csinálod az egészet, mert mi ebben nem veszünk részt!

- De képzeljétek el, hogy örülnének a zenének szegény idősek, akikkel senki sem törődik, akik olyan egyedül vannak!

- És az miért a mi bajunk? Elég dolgunk van e nélkül is. Rendezgesd csak a kis hangversenyedet, minket meg hagyj békén! – ilyen és ehhez hasonló bekiabálásokat lehetett hallani, miközben szegény Bogi tudta, nem lett volna lehetőség kibújni a feladat alól.

Aznap mindenki kerülte, bárkihez is szólt, az nem válaszolt. Az osztály kiközösítette. Végtelenül hosszúnak tűnt előtte a nap, hisz látta, körülötte mindenki vidám, csak ő ilyen elhagyatott. Teljes szívvel átérezte a magányos öregek helyzetét.

Aznap otthon is nagyon fásult, levert volt, a szülei azt hitték, beteg.

- Biztosan meghűlt hazafelé – vélte az édesanyja.

- Vagy elkapta az influenzát. Most tört ki a járvány a városban – kontrázott az édesapja.

Így este megelőző jelleggel belediktáltak legalább háromféle immunerősítőt és fél kiló mandarint. Mivel másnap már egészségesnek nézett ki, így a kúra hatásosnak tűnt. Ennek ellenére a következő két hétben ugyanúgy levegőnek nézték. Megpróbálta kiválasztani a darabokat és felállítani a sorrendet, de társai nem segítettek neki, nem hallgatták meg. Rájött, hogy egyedül nem tud semmit sem csinálni. Közben viszont közeledett az előadás kitűzött napja. A tanárok arról érdeklődtek, hogy állnak a szervezéssel. Természetesen csak hebegtek-habogtak, hisz kész tervük nem volt. Rádöbrentek, hogy az egész osztálynak együtt kell működnie, ezért egy szünetben osztálygyűlést tartottak. Először bocsánatot kértek Bogitól a viselkedésükért, majd felkérték rendezvényszervezőnek. A lány természetesen megbocsátott, mert nem volt haragtartó.

- Most, hogy végre kibékültünk, mire várunk? – kiáltotta – Rengeteg tennivalónk van, két hét pedig rövid idő!

Azonnal munkához láttak. Az elkövetkezendő időben mindenki buzgón próbált, és csak a felnőttek csodálkoztak a hirtelen szorgalmon.

Elérkezett a várva várt nap. A hangszereket átszállították az idősök otthonába, és öt órakor felcsendültek a nagyteremben a kíváncsi, várakozásteljes idősök előtt a kezdőhangok. Az első hangtól az utolsóig az összes gyerek olyan átéléssel játszott, hogy a hangverseny végén az öreg nénik és bácsik szeme könnyes volt a meghatottságtól. Akik azt hitték, ez rájuk nincs hatással, tévedtek. Az osztályt is boldoggá tette az öregek boldogsága.

Este lefekvés előtt Bogi átgondolta a nap eseményeit, az arcokon felragyogó örömet és azt, hogy ez milyen boldogság volt. Aztán ez jutott eszébe: „Talán napjainkban ezt jelenti szentnek lenni: hogy foglalkozunk azokkal az embertársainkkal, akik rászorulnak; hogy egy kis örömet viszünk az életükbe.” Ezzel a gondolattal aludt el.

Álmában egy apácát látott, aki így szólt: - Igen, kislányom, igazad van. Míg éltem, én is ezt tettem, s most Isten mellől segítem azokat, akik így cselekszenek.

- Ki vagy te? – kérdezte.

- Marillac Szent Lujza vagyok – válaszolta a jelenés, s azzal eltűnt.

Bogi felült az ágyában.

- Azt hiszem, ápolónő leszek – gondolta – minden emberrel foglalkozni szeretnék, ahogy Szent Lujza is tette.